

Ľudovít Farkaš, Žilina

Zima

Každý rok
sa chce vydat'
za stromy.
Vyzdobí ich bielou
a mráz ich sobáši.
Znášajú tieto vrtochy,
lebo vedia
že už od jesene
sú tehotné s jarou.
Keď zlatý sudca
vyhlási sobáš
za neplatný
milióny materníc
porodia zelené listy.

Jeseň

Kvapky prezradili
lásku k listom
a tie sa z toho
červenajú.
Zakrútia sa im stopky
až... do opadnutia.
Vietor ich
požiada o tanec
pred spaním
a uloží
do nenávratna.

Expedícia alebo ako sa Ceperi teperili do Raja.

"Daj už konečne do poriadku ten bordel v knižnici." „Ten bordel v knižnici“ bola polica plná všetkého možného. S povzdychom som do nej načrel a na zem spadol starý album... Vypadla fotka ... Slovenský raj, Glac... rok 1972. Vybral som ďalšie fotky, sadol do kresla a pred očami sa začal odvíjať film...

...v dolniackej dedine sme sa na istom výbore dohodli, že pôjdeme poznávať hory „na horniakoch“. Padlo rozhodnutie - Slovenský Raj. Týždenná stanovačka na táborisku pri bývalej horárni Glac. Teoretická príprava prebehla úspešne - zohnal som mapu, aj poznatky, že bránou do Raja je Kláštorisko, alebo Čingov. Vybrali si tú druhú.

Stanovačka je od slova stan. V dedine sme neobjavili žiadny. Načo by komu bol. Kúpiť? Zabudnite. Rodičia o takých „sprostostiach“ nechceli ani počuť. Z biedy by pomohol nadriadený výbor v okresnom meste, lenže to bolo dvadsať kilometrov. Kamarát zo susednej dediny i člen výpravy práve zabehával zostrojený cyklotandem. Zavesili sme zaň káru a prevoz prebehol viac menej úspešne.

Nasledovala fáza školenia. Zoznam vhodného oblečenia, potravín. Z niektorých tvári sa zračilo úprimné prekvapenie, keď som rezolútne vyhlásil, že si musia zohnať ruksak a žiadne cestovné tašky nebudú tolerované. Tu došlo i na rodičov: „Céra moja, šak budeš s tým hátyžákom vypadat' jak taký vandrák." Pri topánkach sme prijali kompromis a za dostatočné boli uznané aj pionierky. Neskôr sa ukázalo, že je to obuv na jedno použitie. Podcenenie spôsobu balenia ruksaku neskôr zapríčinilo ľahké zranenie kamarátovho chrbta polkilovým bravčovým vo vlastnej štave.

Deň odchodu padol na nedeľné poobedie. Zrozpačiteľ som, keď Milka, inak rozumné šesťnásťročné dievča, prišlo k autobusovej zastávke v bielych tesilových nohaviciach. „Nehnevajte sa, ale mama vyhlásila že je nedeľa a nemieni sa za mňa hanbiť, keď pôjdem ako hastroš.“

Cestu by som charakterizoval dvomi slovami: dlhá a únavná. Ale všetko prekrylo vzrušené očakávanie účastníkov. Na pešiu túru z Čingova, každý s batohom od desať kíl hore, sme nastupovali veselo, s optimizmom nevedomých. Dážd' sa držal v nízkych mrakoch za končeky prstov a klesanie a stúpanie po zablatenom teréne uberalo z odhodlania i síl. Snaha zachrániť biele tesilové nohavice vzala za svoje po prvom páde na zadok. Koniec koncov, tých šmykov a pádov pribúdalo a otázka "koľko ešte!!" znela častejšie a naliehavejšie. Trasúce sa nohy dievčat, čoraz ťažšie prekonávali prekážky, ktorými sa im chodník posmieval. S obavami som čakal, ktorá už viac nevstane a vyhlási, že ďalej nejde. Keď sme konečne dorazili, boli schopné iba zhodiť batohy a zmorené si na ne posadať. Prirovnanie "ako zmoknuté kurence" bolo viac než výstižné.

Zvečerievalo sa v drobnom mrhnutí. Chlapčenská časť výpravy sa snažila čo najrýchlejšie postaviť stany, tak sme si ani nevšimli že z rozpadajúcej sa horárne vyšiel chlapík. Nie starší od nás - dlhé zlepené vlasy, zelený hubertus, ale hlavne, ešus plný pariaceho sa čaju. Zaskočený cúvol, keď ho tie zmoknuté kurence pohrdlivo odmietli, ved' „od takého hastroša ... ktovie z čoho ten čaj je“.

Po nadobudnutí síl a zdravého úsudku, nám došlo, že to nebola najlepšia reakcia. Vymýšľali sme, ako z toho. Nakoniec jedna z "vinníčok" dostala do hrsti fľašu výbornej dolniackej marhuľovice a šli sme. Horúca murovaná piecka nakoniec

roztopila vzájomnú nedôveru. Posedeli sme dlho. Bylinkový čaj a marhuľovica si porozumeli na prvý pohľad a rady toho "hastroša" mali pre nás cenu zlata. Hlavne jeho zásluhou bol pre nás Slovenský raj milosrdný a nezabudnuteľný. Až oveľa neskôr, už ako môj švagor, priznal, že z tých konzerv, čo sme nestihli pojesť, žili na Glaci ešte veľmi dlho.

Žena ma našla s albumom na kolenách a neprítomným pohľadom v očiach. Len pokrútila hlavou a bez slova odišla.